

«Un escrit t'ha d'entretenir»

L'autor de «La germana gran» presenta la novel·la a l'Ateneu Barcelonès (i ens ho explica)

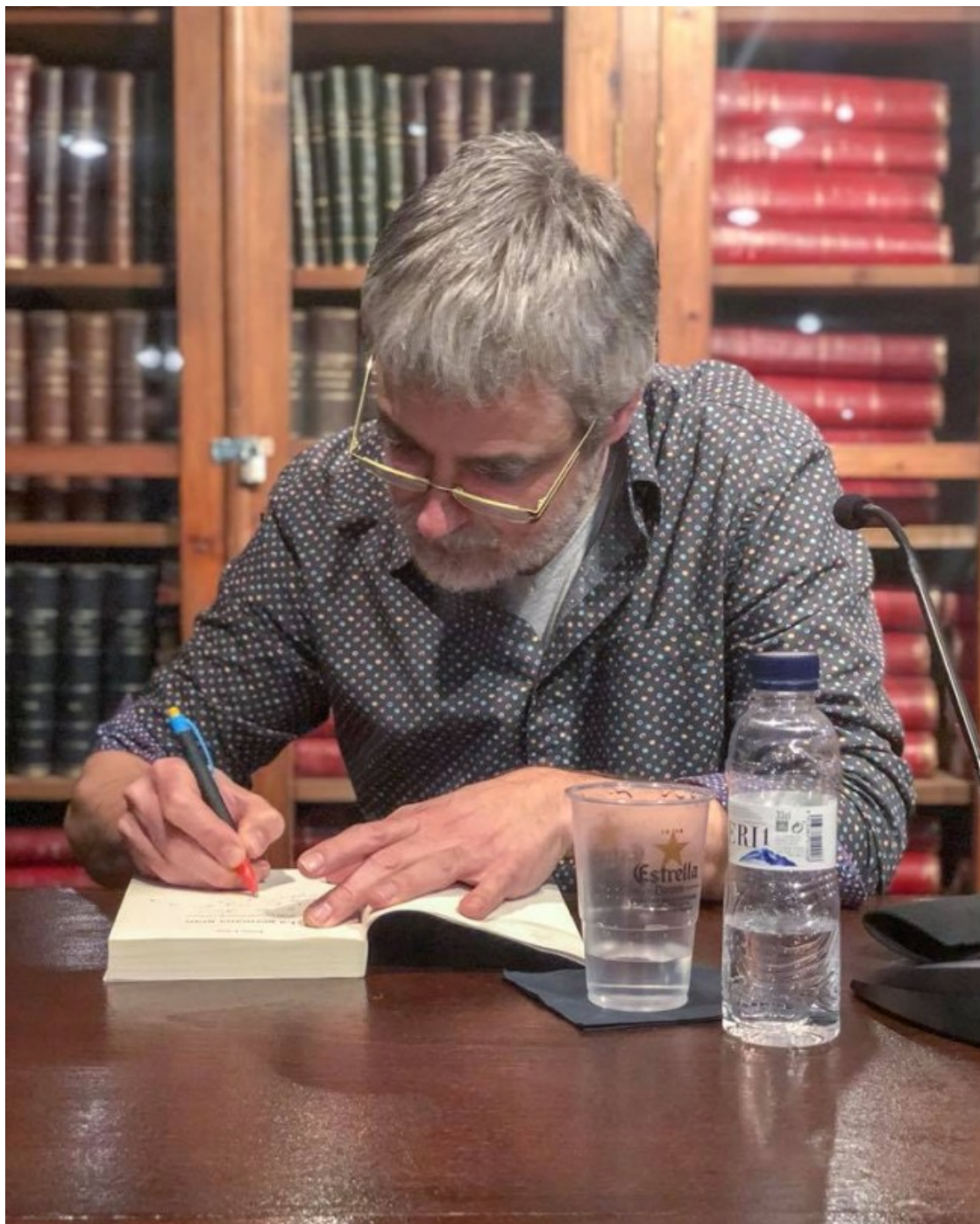

Foto: Sílvia Soto

Dimecres, 24 de gener. Set de la tarda. Mitja entrada a la sala Sagarra de l'Ateneu Barcelonès per a la presentació de *La germana gran* (<http://www.catorze.cat/noticia/5814/germana/gran>) (La Magrana - RBA), primera novel·la de Jesús Lana i última (perquè ja no n'hi haurà més) guanyadora del Premi El Lector de L'Odissea. Fa calor, a dins i a fora. L'autor col·loca sobre la taula alguns exemplars de la seva novel·la que duu en una bossa del digital Catorze; fa només unes hores l'han trucat de l'Ateneu per dir-li si en podria portar uns quants i ha hagut de recórrer les llibreries del poble a corre-cuita a la recerca d'exemplars. L'escriptor Melcior Comes, que presentarà l'acte, espera pacientment assegut dalt l'estrada mentre Lana acaba de saludar antics companys de feina i d'aula. Encara abans de començar, una de les assistents s'apropa a la tarima per comprar-li un llibre. Sembla que almenys el ral·li per les llibreries de Martorell ha servit d'alguna cosa.

Comença l'acte. Comes parla de l'autor i en diu tot de coses bones. Massa i tot. Lana sembla no saber ben bé on mirar. Tirant de mallorquí, Comes el defineix com un banya, que, quan troba un forat, no hi ha qui el tregui d'allà. També confessa la seva predilecció pels fracassats, tot i que no aclareix si parla de personatges o d'escriptors. Probablement d'ambdós.

Acabada la introducció, Comes inicia una ronda de preguntes a l'autor. La primera és sobre com va sorgir la idea d'aquesta novel·la. Lana aprofita per esplaiar-se i fa una (massa?) llarga explicació de com va començar a escriure ara fa cinc o sis anys. Diu que en té cinquanta- (dubta) un, i parla de crisis, de Harleys, de pors, de matemàtiques, de mètodes per suplir el talent, de Sánchez Piñol, de Messi, de complots femenins-familiars i de l'aterratge a l'Escola d'Esriptura de l'Ateneu. També de la notícia del diari que va donar origen a la novel·la, que d'entrada havia de ser un conte, i de la seva transformació en novel·lista que, d'entrada, havia de ser contista.

La conversa continua amb una naturalitat que evidencia la bona sintonia entre presentador i presentat: parlen sobre la creació d'un dels protagonistes, que Lana reconeix que va ser més aviat intuïtiva, poc metòdica, i on diu que ara hi troba més coses seves de les que es pensava; sobre un estil d'escriure senzill i planer -que l'autor assumeix i reivindica-, combinat amb una trama complexa i enrevessada, amb canvis de temps, d'espai i de narrador -que Lana destaca com una de les poques coses que va tenir clares des del principi-; sobre la necessitat, gairebé vital, que al final tot quadri i sobre com de fàcil és complicar les coses, i com costa descomplicar-les; sobre la veritat com a única font vàlida per fer ficció.

A hores d'ara, l'autor es veu prou còmode davant del micròfon com per no parar fins que se li acabin les piles (al micro), i com que ha oblidat connectar-lo, el sopar dels assistents perilla. Afortunadament, l'experiència de Comes fa sonar el senyal de l'última volta després de gairebé una hora de conversa que el públic sembla haver aguantat prou bé. L'acte s'acaba amb tota una declaració d'intencions de Lana: ?Un escrit, abans que res, t'ha d'entretenir?, diu, ?després podrà emocionar-te, commoure't, fer-te plorar o fer-te riure, però si abans no t'entreté -en totes les acepcions del verb entretenir: fer passar l'estona, però sobre tot retenir-te, impedit que vagis a fer una altra cosa-, t'haurà perdut?.

Abans d'acomiar-se, l'autor aprofita per esmentar i esmenar un dels defectes del llibre (la resta proposar deixar-los per un altre dia), i agrair públicament a tots els seus companys i professors de l'escola de la casa la seva col·laboració, agraïments que -errades de principiant- no va ser a temps d'incloure a l'edició final de la novel·la.

Acabats els parlaments, alguns assistents s'acosten a l'estrada per demanar a l'autor que els dediqui el llibre. Lana no duu cap bolígraf (com sempre; la propera vegada me n'he de recordar) i va manlllevant-ne fins que una antiga companya de classe n'hi regala un de taronja que guardo com a record.

